

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094366304/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

over en del af jorden, men over hele himlen – ja, jeg er på den måde selv himlen, der går på jorden.

Jeg har før set andre mennesker – sådan kakte de sig og mig med, skønt vi ingenlunde var af samme slags – de gik osse på jorden, men de nåede et ganske bestemt stykke op i luften, ikke ret langt, ikke så højt som de fleste træer engang. Nej, de var ikke som jeg, de begyndte hiådan, men de endte på lignende måde, som enhver anden ting ender, de havde en materiel grænse, mens jeg ender i ånd, i lys, i en hel uendelig himmel, og i dette lys, som udgik fra mig, nærmere bestemt fra mit hoved, indbefattedes osse de såkaldte mennesker, altså var de noget andet end jeg, og det netop noget underordnet. Unægtelig kunde de tale med mig og forstå mig, og det var en meget mærkelig gave, de dær havde fået, men de stod dog langt under mig, de var endelige, materielle, mens jeg er uendelig og dels stof, dels ånd.

Derfor er de nu borte allesammen, de måtte jo forgå, men jeg kan ikke forgå!

Nu ligner han et kryb liksom de andre. Der er noget gået hen over dem, da de lå og kravlede, og med uhyre brede fødder har det maset dem ned i æltet, klemt indvoldene ud af dem, trykket dem flade, og dær ligger de så og gisper og arbejder for at komme op, komme løs, komme videre.

Han vil osse videre. Hvor vil han hen? Der er jo ikke noget, der bedder videre. Hvem er gået hen over det? Den, der har gjort det, har slettet alt ud.

Jorden er slettet ud. Der er ingen skrifttegn på den; den har ingen bakker eller bjerge, den har ingen farver, den er gjort til grød og så fladet ud.

Hvorfor spræller han? Der er jo ikke noget at gå efter. Alting er forskelsløst. Hvad der er her, er osse dær. Det langt borte, som han ikke kan se, er det samme, som dette her, han kan se. Hvor vil han så hen? Der er ingen forventning mer. Alt er et og det samme, forskelsløst.

Vi er allestedsnærværende.